

KARAFFA GYULA

A cseresznye...

Eccer Jézus Péterrel mendegélt s hát ahogy mennek, észrevette Jézus, hogy egy fillér bever a porba magába.

– Vedd csak fel, te Péter, jó lesz a még meglásd!

– Ugyanmán, dehogy hajtom én meg a derekomot egyetlen fillérér, majd felveszi más szegény rászoruló, de én ugyan soha!

No, mennek csak tovább, mennek szép csendbe, hát hajja ám a Jézus, hogy a Péternek igencsak megbődült a bendője. Betértek hát egy piacra, s az egyik asztalnál épp cseresznyét árult egy kofa, de az, hajják, épp három szemet adott egy fillérér, olyan fukar vót. Nem vót pénzi a Péternek, hát csak nyeldekelt, s tán még az es az eszibe jutott, hogy ha lehajolt vóna, most vehetne három szem cseresznyét, oszt az es milyen jó lenne. No, sebaj, mentek tovább. Vót a mán többször es, hogy éhen vótak napokot a Jézusval, meg se kottyant mán nékik ez.

No, ahogy mennek, hát lássa ám a Péter, hogy hopp, az út porába ott egy szép piross cseresznye. Menten lehajolt, s bé es kapta azon poroson. Még a magját es lenyelte. Ahogy megy tovább, hopp, ott egy másik es. Azér es lehajolt, oszt azt es békapta magostul. Így vót ez harmaccor es, hát egy harmadik cseresznyét es bepakkolt a bendőjébe.

Látta eztet a Jézus, s jót mosolygott a bajsza alatt.

– No, látod, te Péter, csak meghajtottad a derekodat kisebbér es, mint a fillér. Mer emlékezzél csak, egy fillérér ugyan le nem hajoltál vóna, de épp annyiér kaptál vóna annyi cseresznyét, miér most háromszor döntötted meg a derekod. Máskor ne hordd annyira fent az orrod, oszt tanuld meg, hogy a kicsinél es van kisebb, de a legkisebb es értékes annak, kinek semmije nincsen!

Hogy így vót? Nem így vót? Így tuggya eztet a történetet a nagyoroszi Szabó Géza bácsi, oszt néki mán csak hihetnek, hajják, merhogy reformátuss a. Ösmerem én es az öreget, hát nékem es hihetnek kendtek!

Krasznainé Konczili Éva: A cseresznye (tollrajz)

A gyiófa

No, eccer Jézus elvetődött erre mifelénk es, a Felvidékre, oszt végiggyalogolt a lévai úton, tuggyák, abun az a sok gyiófa áll végestelen végig egészen Ságtul. Végh Jóska nagyapja csemetekertyibül telepítették aztat oda Diósjenőrül, s óta ott szógálnak az arra járóknak es, meg az ott lakóknak es. De hogy szavamat ne felegyem, Jézus igencsak megéhiült esment, hájszen megéhiül az, ki az apostolok lován jár, hát öszvedegette a lebullott gyiókat a fák alól, feltörte s eszegette a jóó finom gyióbelet. No, ahogy eszeget valamék fa alatt, hát hajja ám eccer, hogy a gyiógok elkezdik magukat dicsérnyi a gyiófa törzsének emígyen:

– No, látod, te fatörzs, münk vagyunk a legértékesebbek a gyiófából, mer rajtunk terem az a sok gyió, miket még a Jézus es megbecsül. Bezzeg te, csak állsz egész napokot, semmit se teszel, bambulsz csak, s a derekadat hízlalod. Ha így halacc, akkora leszesz, hogy tekenyőt es vájhat belüled valamék tekenyővájó cigán, ha elfogyott a ficfája.

No, hajja ám eztet Jézus es, hájszen vót annak füle, még az állatokval es megértette magát, ha arrul vót szó. Ahogy hallgassa, igen megdühödött ettül a beszédtü. Há még jó, hogy megdühödött, mer aztat a sok ágot, levelet, gyiót mindmind a fának a törzse tarcsa, ha az nem vóna, gyió sem nem vóna, így tanálta eztet ki a Teremtőúristen, ki a Jézus urunk mennyei aptya vót. Oszt ha a törzset szapulták, hát a Teremtőt es szapulták egyvégebe azval.

– No, várjatok csak, tik nagyszájúak! A mái naptul fogva mikor elgyün az üdő s kiöregedik valamék gyiófa, tik csak tűzrevalók lesztek arrul, de a gyiófa törzse a legbecsessebb bútorfá lészen. Azér fogják jární a vidéket az asztalosok, de még a vásáros cigányok es, oszt ha ilyen fát tanálnak, annak törzsit viszik majd magikkal megdógozni, de az ágot, tikteket csak a tűzre vetnek majd leveleitekvel együtt. Ott fogjátok tik megtanulni, hogy a gyiófa gyökérbül, törzsbül s leveles ágokbul áll, s egyik se nagyobb a másiknál, mer egyik se lehet meg a másik nekül! Így vagyon ez biza minden élőlénynél, legyen az ember, asszony, avagy másfajta.

No, kipihente magát Jézus, elment Léva felé, oszt ótántul tölleg a gyiófa törzse a legszebb bútorfá, nincs es annál szebb szekrény, asztal, ágy más fából! Oszt hogy hányan esmerik eztet a történetet, én nem tudom, de-hogy mind eltáccsa a száját, ha egy szépen faragott gyiófabutrot lát, amán bizonyos! Nézzék csak meg magik es Egri Pista bácsi butrait a gyarmati Palóc Múzejomba, oszt menten igazat adnak majd nékem! Ha nem, hát a kalapom es megeszem!

Krasznainé Konczili Éva: A gyófa (tollrajz)

A mesterek mestere...

No, eztet a mesét megentsak Szabó Géza bácsi mesélte, s neki elhiggye mindenki!

Eccer Jézus jártába elveszítette a csizsmájáról a patkót, hát kereste, hon tanál egy susztert, vagy akár csak egy patkolókovácsot, ki visszaveri reá, s mehet esment uttyára. No, ahogy megyeget, lássa csak egy cégéren, hogy itt kovácsol „a mesterek mestere”. Gondolta magába, no várjál csak, majd megtanítlak én tégedet. Bémegy, hát épp patkolt a mester, de csak úgy eccerűjen a surcához emelte a lúnak a lábát, oszt faragta a patáját a patkó alá.

– Nem így kell aztat mesteruram, aggya csak ide nékem aztat a lovat.

No, fogta, oszt a térgyinél levágta a lúnak a lábát, oszt bévitte a műhelybe, befogta a sutuba, oszt jól megpatkolta, ahogy csak kell. Visszavitte a megpatkolt lábot, oszt fogta, visszaragasztotta a lúnak a lábáho. Ment es a, akárcsak a parancsolat, még nyerített es hezzá.

De mán a csizsmát csak reábízta Jézus a kovácsra. Meg es patkolta az a kovács a csizsmát úgy, akár a lovat, mán mehetett újfent benne csángálni a Jézus. De mielőtt elindult vóna, esment gyött egy lú a gazdával, patkolnyi. No, gondolta a kovács, mostan megcsánnya, amit látott, megmutassa, hogy ű es. Fogta hát, oszt levágta a lúnak a lábát, oszt bévitte ű es a műhelybe, oszt odabe a sutunál megpatkolta azt a patát. Hát ahogy kiviszi s ragasztaná a helyire, nem ragatt az atyaúrstennek se. Se jobbrul, se barrul, se elűrül, se háturrul, sehogyse. Megszánta a Jézus a lovat, mer a mán igencsak nyerített a lábájér, hát fogta, oszt visszaragasztotta ennek es.

– No, lássa csak, kovács uram, maga aztat írta a cégérire, hogy „a mesterek mestere”. Hát vegye tudomásul kend, hogy amit én meg tudok csányni, aztat egy ember se. Hát rajtam kívül ne híjjanak kendtek se sénkit mesternek, mer nem mester a, csak kontár, ki utánnam nem csánnya, amit én tudok.

Hát így történlett, hogy ótán mán levette a kovács a cégért, de ótán es csak olyan jól patkolt a, mint annakelőtte. Persze minden lúnak a lábát a surcáho szorította, mint addig es. Méggha szaros vót es. Hát ha úgy kell!

Krasznainé Konczili Éva: A mesterek mestere... (tollrajz)